

פרק ו' משנה ה'

הדין שאנו רוצים ללמוד:

המקריב בשוגג לשם קרבן פסח, קרבנות שלמים שהם _____ לפסח (למשל _____) לרבי אליעזר _____ ולר' יהושע _____.

הוכחת רבי אליעזר:

אם _____ שכשמוקרב לשמו _____, ובכל זאת כשהקריב _____ חייב. זבחים שכשהקריב _____ אסור, כשהקריב _____ בוודאי שחייב חטאת.

דחיית רבי יהושע:

בפסח שינה את שמו לדבר _____ ולכן _____, אבל בזבחים ששינה שם לדבר _____ ולכן יהיה פטור.

מוכיח רבי אליעזר:

מ _____ שלשם בוודאי _____ ואם יחיד שחט לשם יהיה _____.

תשובת רבי יהושע:

ב _____ יש להם _____ שלא כל אחד יכול לבוא ולהקריב לעצמו אימורי ציבור ולכן נחשב _____ וחייב חטאת. אבל בפסח הרי אין לו _____ וכל אחד יכול להקריב לעצמו קרבן פסח ולכן צריך להיחשב _____ ולא שוגג.

הכלל הוא ה _____ חייב חטאת, אבל _____ פטור מחטאת.